

[Bertel Dahlgaard.]

Medlem Hr. V. Buhl dør deler Skæbne med en Del af Venstres Vælgere, men det er en helt anden Historie, som der ikke er Tid til at komme ind paa her.

Det ærede Medlem Hr. V. Buhl var dernæst inde paa den Tankegang, at han vilde ikke paa dette Omraade deltage i intime Forhandlinger med en Regering som den nuværende, dertil havde han for ringe Tillid til den. Skal vi nu ikke passe paa ikke at komme for højt op. Det er ikke ret mange Dage siden det ærede Medlem og hans Parti i en meget vigtig Sag leverede det fornødne Flertal til Regeringen i dette Ting og var Regeringens Støtteparti paa et Omraade, hvor vi aldrig vilde have ventet, det var sket.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg arbejder ikke ud fra en større eller mindre Tillid til Regeringen, jeg arbejder for at opnaa det mest mulige for mine Synspunkter, og ærlig talt, jeg staar med den Følelse, at jeg næsten er den eneste, der er tilbage, som ikke er skuffet over Behandlingen af hele denne Sag. Derfor har jeg ogsaa kun Grund til at takke for godt Samarbejde til alle Sider.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. V. Buhl har Ordet for en kort Bemærkning.

V. Buhl: Jeg ved ikke, om det er de Erfaringer, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har gjort ved at trække paa Hammel med to andre Partier i denne Sag, der har givet ham Anledning til at gøre de Bemærkninger, han gjorde over for mig med Hensyn til politisk Samarbejde i den foreliggende Situation.

Det ærede Medlem siger, at det er ikke noget Argument at ville hævde, at der skal 500 Mill. Kr. mere til i denne Sag, for det, det kommer an paa, er at paavise, hvor Balancepunktet ligger inden for Erhvervslivet, hvor man skal hen for at faa den fornødne Ligevægt til Stede. Det sidste er jeg enig i, men ikke i dette, at der ud fra Situationen, som den er, den Sum af ledige Penge, der er for Haanden, og de Erfaringer, vi kan gøre fra Dag til Dag, ikke er nogen Grund til at tro, at det Balancepunkt ligger længere fremme end dør, hvor det foreliggende Lovforslag rammer i dette Øjeblik. Det er til syvende og sidst selvfølgelig den Slags Spørgsmaal, som altid er Skønsspørgsmaal, men Skønnet melder sig først, hvor Tvivlen begynder, og for mig er der ikke ringeste Tvivl om, at man i hvert Fald kan gaa det Skridt længere, vi har villet gaa, uden i ringeste Maade at skade

Erhvervslivet. Det er ogsaa den almindelige Opfattelse, forstaar jeg, at man ikke har gjort det op med Forslaget, som det er her, man skal længere frem, og efter min Mening kan man lige saa godt gaa længere frem ved Inddragningen af de ledige Midler som ved andre Skridt, der kan blive Tale om.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Møller vil jeg gerne sige, at jeg har ondt ved at forstaa, hvor det ærede Medlem egentlig vil hen. Hvad er det for en Hæderskrans, det ærede Medlem vil fæste om sin Pande? Det ene Øjeblik siger han: uden min Medvirken var dette Forslag ikke blevet til noget, det er i Virkeligheden os, der har Æren for, at der gennemføres en Eengangs-skat. Og det næste Øjeblik forkynder det samme ærede Medlem, at der er i Virkeligheden ikke en ærlig Regel i dette Forslag, men at det opløser sig fra Ende til anden i den blodigste Uretfærdighed over for det Erhvervsliv, han for enhver Pris vil værne om og skaane. Jeg forstaar det ikke. Jeg tror, det ærede Medlem, inden det endnu er for sent, skulde forklare Tinget, om han holder paa den ene Hest eller paa den anden — hvor Præmien er størst, kan det maa-ske være lidt vanskeligt at afgøre.

For mit eget Vedkommende maa jeg sige, at det er naturligvis rigtigt, at hvis man ser paa en enkelt konkret Virksomhed, kan en Skat som denne virke samfundsmæssigt i høj Grad uønskeligt, fordi der kan være en Virksomhed, man netop vil være interesseret i faa de bedst mulige Betingelser at arbejde under, medens der er en anden Virksomhed, der økonomisk set, hvad Afgifterne angaar, staar lige med den, man maa-ske helst var fri for. Det er der nu engang ikke noget at gøre ved. Hvis man skal rette noget paa det, og det kan vi for vort Vedkommende i høj Grad erkende ønskeligt, kan vi tales ved om Investeringskontrol, Produktionskontrol og den Slags Ting; det er dør, vi skal hen, hvis disse Forhold skal reguleres. Men tilbage bliver en Ting; det er, at hele Erhvervslivet i allerhøjeste Grad er interesseret, solidarisk interesseret i denne Sanering, for hvad nytter det, at den enkelte Virksomhed beholder sine Penge, hvis vi driver ud i et økonomisk Uføre, saaledes som vi har kendt det efter tidligere Krige? Hvis ikke vi kan bevare Stabiliteten, er det hele Erhvervslivet, som kommer til at lide derunder. Det maa man trøste sig med i Erhvervslivet som andre Steder. Er Prisen dyr, saa sikrer man sig forhaabentlig ogsaa det, der er Prisen værd, og endda mere til.